

Петро СЛОТЮК,

кандидат історичних наук, член НСЖУ

ГОЛОД ЯК ІНСТРУМЕНТ ТЕРОРУ

Щорічно цими листопадowymi днями українці відзначають роковини Великого голодомору 1932-1933

Кажуть: геноцидні практики, що застосовувалися в Україні у 1932–33 роках, були спричинені примусовою колективізацією, і коли б така політика не проводилася, то напевне, не було б і тих жахів, які Україна пережила в період голодомору. Однак не варто забувати, що голодоморів у нас було декілька і причина їх не у колективізації, а у винищенні селянства як рушійної сили національної української революції.

Так колгосп став своєрідною формою «нового кріпосного права», притрушеного комуністичними гаслами. Селяни це зрозуміли одразу і розпочали чинити шалений спротив. Військовою силою зламати його було неможливо – занадто велика хвиля невдоволення владою прокотилася Україною, демонструючи готовність боротися за волю і справедливість. Чого тільки варте повстання в Ямполі на початку лютого 1921 року... Але то була боротьба за українську державу. У 1929-му людей залякували Соловками, арештами, створювали умови, коли ти підкоряєшся або підпадаєш під репресії. Все навколо гуділо від невдоволення, а влада нічого не могла вдіяти. Штрафи накладали навіть на вірян... Не допомагало... Так завершився 1929 -й рік.

Весна 1930-го була теплою і вологою. Після холодної зими природа почала потроху прокидатися. Село готувалося до посівної, з тривогою спостерігаючи за тим, що відбувалося навкруги. Колективізація не йшла. Для прикладу, у Станіславчицькому районі організували тільки три колгоспи, але успішними вони не були. До осені кількість колективних господарств збільшилася, але не набагато. Нараховувалося їх аж 14-ть. Чому колгосп, а не кооператив? Тому, що це був ефективний інструмент примусового закріпачення селян, яких не тільки позбавили економічної свободи, але й відібрали громадянські права. Паралельно із цим розпочалися масові виселення на північ Росії заможних і невдоволених. Тим, хто вижив, лише в 60-х роках дозволили повернутися на батьківщину.

Село чинило збройний опір. Тільки в одній Ксьондзівці тодішнього Шаргородського району було відібрано чотири кулемети системи «Максим». Хлібозаготівля забрала у селян майже все, що у них було. А уже весною 1932 року стала відчутною нестача харчів. Люди відмовлялися виходити в поле...

У Кацмазові 30 жінок напали на млин і почали розбирати борошно. Біля окремих сілрад влаштовувалися мітинги. Невдоволення зростало. 7 серпня 1932 року Москва видала постанову «Про застосування розстрілу і десятирічне ув'язнення за розкрадання колгоспного майна». Восени з колгоспних комор вивезли усе зерно. З продуктами ставало все сутужніше.

У грудні 1932 року з'явилися «чорні дошки», куди заносилися села, що не могли виконати планів хлібозаготівель. За це їх оточували військами і не випускали нікого. Репресії посилювалися. Розпочався голод... Жахіття, які відбувалися на селі, давно вже відомі усім. Вони задокументовані не тільки в усних розповідях очевидців. Величезна кількість матеріалів про голодомор зберігається в архівах й аналізується істориками. Все більше країн приєднуються до визнання голодомору в Україні геноцидом, звинувачуючи при цьому Росію як правонаступницю СРСР. Однак справа не лише у правонаступництві. Демографічні втрати України в результаті організованого голоду – в межах 10,5 мільйона осіб. Але фактом є те, що Росія не відмовилася від застосування геноцидних практик, які вона використовувала проти нашого народу впродовж усього ХХ століття. І те, що витворює в Україні її армія, розкриває сутність політики, впроваджуваної російською імперією більше трьохсот років її існування, а «братні обійми» глибинного російського народу ще раз підтверджують химеричний характер їхньої держави та її «цивілізаційну щедрість».

Інколи можна почути, що Україна не чинила активного спротиву проти такої політики. Чинила ще й як. Тільки з жовтня 1928-го по серпень 1929 року в Україні було здійснено 848 актів терору, а період з 1 січня по 7 серпня 1932 року став найактивнішим в історії боротьби українського селянства з радянською владою.

З грудня 1931 року по квітень 1932 року тільки у Вінницькій області було скоєно 37 актів терору, з яких 8 вбивств і 26 підпалів. А з січня по липень того ж року в Україні відбулося 923 масові виступи селян проти колективізації і заготівель. Правда, у 1933-му цей спротив пішов на спад, та він не припинявся, допоки село не накрив морок голодомору.

Так ламали волю народу і так продовжують це робити зараз, примушуючи до капітуляції масованими ракетними обстрілами, жорстокими масовими вбивствами і звинуваченнями у «нацизмі».

Варто пам'ятати, що голод як інструмент політики терору й геноциду був спрямований Росією на приниження української нації, спробою зламати її дух і вихолостити історію, замінивши її сурогатною ідеологією «руського мира», головним концептом якої стало поняття «єдиного народу». Символічним є й те, що у поведінці Росії нічого не змінилося. Природа цього

утворення була і залишається химеричною. Його історія сфальсифікованою. Недаремно Катерина II запросила європейських інтелектуалів, головню німецьких, щоб ті написали історію Росії, гідну статусу імперії, а не Московського царства. На велике прохання імператриці, вони це зробили. Зробили вони це і вдруге, коли руками Леніна і більшовиків знищили Російську монархію, залишивши лише імперську природу російської державності. Ось у цьому і є причина голодомору 1932-1933 років, як і російсько-української війни, що почалася у 2014 році.